

Съ войската си се Крумъ затече,
На всѣко мѣсто се препрѣче,
Захваналъ се е страшенъ бой
Между дветѣ войски безброй.

Брѣмчатъ унило тетевитѣ,
Пищятъ по въздуха стрелитѣ,
Ножоветѣ навредѣ лѣщятъ,
Тѣла човѣшки тѣ сѣчатъ.

Прѣхтенето на конетѣ
И трѣсѣкътъ на щитоветѣ,
Разнасятъ се далечъ въ леса
И си възвръщатъ пакъ гласа.

Въздишания се тежки вдигатъ,
До сини небеса достигатъ,
Земята силно се люлѣй,
Крѣвта човѣшка все се лѣй.

Най-сетне падна на земята
На византийцитѣ войската,
И клюмна вирнатиятъ носъ
Като трева по сѣнокосъ.

Самси Никифоръ тукъ загина
Съ въртоглавата си дружина,
Съсѣ всичкитѣ си голѣмци
И съсѣ придворнитѣ скопци.

Съ сърдечна радостъ Крумъ погледа
На тази крѣвава победа,
Хвала въздаде съ викове
На българскитѣ богове.

А на Никифора главата
Като улови за косата,
Погледа и се причерви,
Душата му се разгнѣви.